

Pongrácz P. Mária

Profán találkozás

Szerette az égen gomolygó, sötét felhőket. Néha órákig csüngtek a feje fölött. Legszívesebben magára húzta volna, kiengedné a mérges csapokat, és hagyná, hogy testére zúduljon a víz. Megfürödne a haragosan áradó vízben. Kimoshatná zavaros szemét, megfényesítené arcát, hagyná, hogy mosolyra keljen. Ugrándozna, felverné a tócsákat. Nem törődne a ráfreccsenő, sáros latyakkal. Az eső úgyis tisztára mos mindent. Fehér lesz ismét, friss szagú, akár az újszülöttek.

Az éveit is felszívták a feje fölött ágaskodó, nedvességtől duzzadó, esőre vágyó, éhesen tátongó égi lények. Nem akart menekülni tőlük. Ha bámulta őket, úgy érezte, hogy visszaszédül gyermekkorába. Az édesanyja kényezteti, elhalmozza minden jóval. Kitisztítja, ropogósra vasalja az ingét. Úgy küldi az iskolába, mintha mindig ünnepre készülne. Melegen párolgó étellel várja naponta. Sohasem fárad el a szeretetben. Arcára települ a mosoly, boldognak mutatja magát.

Most, hogy nincs, nagyon hiányzik neki. Üresen kong a ház, élettelenül. Tehetetlenül járkal a négy, tágas szobában. Arcokat, hangokat kutat, de azok csak a távolból integetnek. Üzenik neki, hogy ne maradjon egyedül, és vigyázzon a mosolyára. Vidítsa fel az embereket. Mindenkinek van bánata, de el szeretnék azokat felejteni, mintha meg akarnák fojtani, hogy senki se láthassa, ne fedezhesse fel, hogy magukban hordozzák a rengeteg keserűséget. Nem akarnak cseppektől duzzadó felhőkké változni. Kisírni, és megtisztítani a lelküket.

Bejárónőt alkalmazott. Jól megtermett, erős asszonyt. A fenéke csupa izom volt. Duzzadó mellei szurkáltak mindent, amihez hozzáért. De a lakás ismét tiszta volt. Kimosta, kivasalta a férfvé nőtt gyermek ingeit. Bevásárolt, főzött neki. Csakhogy nem beszélt. Sürgött-forgott. Mintha nem lenne elégedett önmagával.

Mikor elvégzett mindent, elsietett. Köszönésére csak egy fejbólintással válaszolt, s ebből megértette, hogy másnap is el fog jönni, nem hagyja magára. Szüksége van a keresetre, ki tudja, mire tanította az élet. Még azt sem veszi észre, hogy csinos, szép testű férfi mosolyog rá. Haja göndör tincsekben hull a vállára, arca ovális. Szeme fénylik, akár az aranyozott keretű szentképeken. Az édesanyjára hasonlít, mintha nem is lett volna apja. Pedig biztosan volt, de édesanyja mélyen elásta magában, a titkai közé. Elhitette mindenkivel, hogy boldog, mert aranyos, szép fia van, aki egyedül az övé. Ha felnő, olyan lesz, mintha róla másolták volna. Vidám, egy szál ember, akit nem lehet letörni, mert újból kiegyenesedik. Erős fajta, ellenáll minden csábításnak. Sikeres lesz, reményekkel teli.

A csábításnak nem tudott mégsem sokáig ellenállni. Meg akarta fogni a bejárónő hegyes melleit. Egyszer hozzá is ért, de durván eltaszították. Az asszony pedig még némább lett, így adta értésére, hogy másoknál kell keresnie a beteljesülést.

A férfi feszengett benne. Idős, érett asszonyokat keresett, hogy feloldják a testében gyülemelő nyugtalanságot. Azok majd türelmesen kibontják belőle a vágyat, simogatni, becézni fogják, mint anya a gyerekét. Egy ilyen, bolondos napon találkozott az első nővel. Még nem tudta, mi a szerelem, de vadul vágyott a meztelen test érintésére. Hajfűrtjei csilingeltek, miközben úgy hajolt rá, mintha ki akarna dőlni önmagából.

Az első nőt sok más követte. Valósággal sorban álltak a kegyeiért, ő meg csak osztogatta a benne tolongó vágyakat. A bejárónő szinte naponta cserélte ki a gyűrött lepedőket. Nem dorgálta, nem intette jóra. Valósággal elmerült a hallgatásban, mint akiből hiányzanak a szavak. Talán mert számára nincs feloldozás, csak munka és munka. Nem akart magáról beszélni, sem pletykálni. Beletörődött a sorsába. Mellei még hegyesebbek lettek, teste domborult, amikor ráhajolt az ágyra, hogy eltüntesse az éjszakák titkait. Talán nem is vágyakozott már a szerelemre, a férfiakat felfalták az éhesen várakozó felhők. Ledobott magáról mindent, ami nőre emlékeztette. Elbújt a végtelen csendben.

Vele meg forgott világ, mintha sohasem akarna megállni. Nem hagyja pihenni. Nincs sem éjjele, sem nappala. Nem tudja, mihez kezdjen önmagával, nincs, akinek kibeszélje gondolatait, melyek napról napra felgyűltek, tornyosultak benne. Ha most kiengedné és szélnek eresztené, biztosan vihar kerekedne. Megtépázná a testét és a lelkét, hogy csupaszul bolyongjon a világban. A szereplőket, az érett asszonyokat lassan elzárta emlékei közé. Meztelen testek, csókra éhes ajkak egyre ritkábban tapadtak hozzá. Az ilatozó gyűrött lepedőket sem kellett lecserélni naponta.

Igazi szerelemre vágyott. A tarka lepkék pedig ott keringtek körülötte. Meg akarták fogni, hogy diadalmasan cipeljék magukkal az ő világukba. Repdestek, színes, átlátszó szárnyaik keringtek körülötte. Olyannak tűnt az egész, mint a lidércnyomás. Ha hozzájuk ért, eltűntek, elvesztek az éjszakában. A látomások szülőttei voltak. Testetlenül lebegő lények. Leányarcúk volt. Mosolyogtak, hogy tehetetlen, ezért tudják törbe csalni és megszedíteni. Hogy kirabolják belőle a csendet. A lepkéknek nem volt nevük sem, nem tudta megszólítani őket. Csak kapkodott a levegőben, de nem foghatta meg a szárnyas lényeket. Mégis érezte, hogy néha ráhajolnak. Simogatják, dédelgetik mosolyukkal.

Ekkor döntött úgy, hogy levelet ír a szótlan asszonynak. Tudomására hozza, hogy rövidesen elvégzi az egyetemet, és diplomás ember lesz. Hadd örüljön szegény, hogy nem dolgozott hiába. Nem simogatta sohasem, mégis kényeztette a tisztán ragyogó lakással. Erős kezével levett róla minden gondot. Az anyák vigyáznak így gyermekükre. Mert ha nem is mutatta ki, tudta, hogy szereti és félti őt, a bolondos, sokszor szertelen fiút.

A levél ott feküdt az íróasztalán. Kellte magát. Olvassák el, vigye magával az, akivel soha sem tudott beszélni. Örüljön a sikereinek, hiszen neki is része volt benne. Elképzelte, hogy az asszony kidüllesztí szúrós mellét, amikor elolvassa, mit írtak neki. Kontyba font haja kibomlik, és néhány percig abbahagyja a munkát. A seprű, meg a törlőrongy ott úszik, kavargog a feje fölött. Nem érdekli más, csak a levél, amit neki szántak.

A napok teltek, s ő hiába várakozott. A levelet meg sem érintették, nem bomlott ki győztesen a bejárónő darabos kezéből. Nem táncolt, nem dalolt, nem nevetett boldogan. Némán hallgattak a papírra vetett betűk. A szobára is mély csend telepedett. Ő pedig vágyott arra, hogy feloldozzon mindent, felborítsa a rendet és bolondosan vigadjon. Szüksége van arra, hogy másokkal is megossza örömét, mely áradt belőle féktelenül.

Néhány nap múlva újabb levelet írt. Ebben közölte, hogy évfolyamelsőként végzett, és egyetemi katedrát ajánlottak fel neki. Előbb tanársegéd lesz, aztán ki tudja, merre viszi a sorsa. Ő csak előre megy. Nem ismer más irányt. Most a győzelemre és a munkára akar gondolni, ezért szeretné megünnepelni ezt a napot.

A betűket, vágyakat hordozó papírlapot a konyhaasztalra tette. Úgy terítette ki, mint a tiszta szalvétát a mosatlan tálak mellé, mintha könyörgött volna, hogy olvassák el. Éhesen, szomjasan dülöngéltek rajta a betűk. Arra vártak, hogy kíváncsian felfalják őket. Az élet titkait hordozzák magukban, még akkor is, ha banálisnak tűnnek. Beszélni akart valakivel, s nem volt más a közepében, csak a seprűt lengető asszony.

Aznap este későn ért haza. A végzősök ünnepelték, hogy diplomások lettek. Most kezdődhet az igazi élet. Legszívesebben leitta volna magát, hogy beleszédüljön a boldogságba, de egy korty sem csúszott le a torkán. A szavakra volt szomjas, érezte, hogy égetik a mellkasát. Ha most megérintené valaki, vele gomolyogna a füstben. Lángoló tűzön perzselné meg. Magasra szállnának a szikrák.

Otthon várt rá a hallgatás. Nem volt az asztalon pezsgő, hogy durrogva, habosan freccsenve köszöntse első diadalát. Az a második levél viszont eltűnt a konyhaasztalról. Talán elolvasták. Vagy a szemébe hajították, ki tudja, mi lett a sorsa. A levelek elszállnak, akár a pillangók. A bejárónő nem ismeri az álmodozást, nem akar, vagy már nem tud szárnyalni a képzelete. Nemcsak a lába gyökerezett a földbe, hanem a teste is. Hegyes melleivel rögöket szurkál, mint akit eltemettek. Lehet, el is felejtette, hogy neki is volt, vagy van családja.

Megírta a harmadik, és talán utolsó levelét. El fog búcsúzni a kerek fenekű, hallgatag asszonytól. A továbbiakban egyedül fog boldogulni. A gondolatait szépen leírja. Beszélgetni fog a lapokkal. Kíírja magából a nyugtalanul feszengő érzéseket, így biztos megtalálja önmagát. Nem bújhat el a felhőkbe, mert azok szertefoszlanak a szélben.

Másnap reggel az egyetemre igyekezett, hogy jelentkezzen első munkahelyén. Zsebében volt már a kinevezés, az út megnyílt előtte. Ezt közölte a bejárónővel is, abban a harmadik levelben. Mi több, szemtelenül találkára hívta. Kérte, hogy délben, tizenkét órakor találkozzanak a főtéri parkban, mert fontos közlendője van.

Szépen felöltözött. Kivette a szekrényből a hosszú, fekete télikabátját. Bordó sálat tekert a nyakára. Mert már hidegre fordult az idő. A felhők megvastagodtak, hordozták magukban a hópelyheket. Rövidesen fehérbe borul minden, a tél a testére ül, hogy kirázza belőle a meleget. Már nem fürödhet a fejére zúduló vízben, hóember lesz belőle, akivel játszani fognak a nevető, hancúrozó gyermekek. Sajnálta, hogy felnőtt, de hamar belenyugodott a változásba. Fejébe húzta bundás sapkáját, csak göndör, szőke hajfürtjei bújtak ki a fejfedő alól. Szép volt, akár színművész is lehetett volna. Most viszont az egyetem felé tart, hogy elfoglalja munkahelyét.

Az irodalom tanszék a második emeleten volt. Nyakába vette a felfelé kanyargó lépcsőket. Dobogott a szíve. Találkozni fog a híres professzorral, aki mellett dolgozni fog. Háromszor kopogott az ajtón, míg az végre kitárult. A nagy ember éppen dolgozott, kézirtaira hajolt, talán legújabb könyvét javítgatta. Rosszkor érkezett, de neki fontos volt ez a pillanat, hogy végre munkába állhasson. A polcokon rengeteg könyv tornyosult, sok időbe telik, amíg behatol a tudós ember világába. A professzor intett, hogy menjen egy másik, szomszédos szobába, mely várja a tanársegédek.

Az irodában két asztal volt, tehát társa lesz, ketten fognak megbirkózni a feladatokkal. És persze a mindentudó főnökkel, akiből

valósággal árad a tudás. A tanársegédek könyvespolca majdnem üres. Néhány lexikon és szótár az egész vagyonuk, akár a tarisznyába rejtett hamuba sült pogácsa. De megtölthetik vadonatúj kötetekkel.

Még három órája volt a tervezett, azaz a levélben felajánlott találkozásig. A nem beszélő asszonynak el kell jönnie. Jobban hitt ebben, mint bárki más, hiszen nem maradt neki, csak a bizakodás. Nem válaszoltak levelére, nem ígértek semmi biztosat. A park csendesen várakozik. Öregesen, megbékülten önmagával. A hófelhők sem kavarnak a padok felett, a hideg megenyhül, nem mar a bőrébe, mint a melegre éhes állatok.

Mielőtt elindulna a találkára, úgy döntött, még megnézi az egyetem könyvtárát. Érezte, hogy sok-sok órát fog eltölteni itt, amíg magába szívja a tudást. Rengeteg pótolnivalója van. Ezt érezte, amikor belépett a terembe, mely a reggeli órákban még üresen kongott. Csak egy fiatal lány ült a könyvekkel megrakott asztalnál. Belebújt a betűkbe. Éhesen falta a nyomtatott szöveget. Az arcát sem látta, de kerek, fekete szeme ott fénylett a papírlapon, és bevilágította a termet. Nem szólította meg, bár tudta, hogy még sokszor fognak itt találkozni.

Sietett, hogy végre búcsút vegyen a munkába és szótlanságba mélyedt asszonytól. Maga sem tudja, miért nem vásárolt neki virágot, hanem betért egy füstös, kis üzletbe, ahol lángost is sütöttek. Az olaj már ott sercegett a tepsikben, éhes, zamatos illatok szálltak feléje. Három lángost kért, fényesen zizegő, meleget őrző papírba csomagolva. Legyen benne túró, fűródjön a tejfölben, szórják meg kaporral, ízletes és csábító legyen, mert asszonynak viszi, ajándékba.

Csodák csodája, az asszony már ott várt rá a parkban. Egymagában gubbasztott, mint a dermedt madarak. Magára tekerte hosszú télikabátját, fejébe húzta kötött sapkáját, melyből csak fénytelen szeme látszott ki. A járókelőket fürkészte, de azokat elkergette a hideg. A fiúra várt, csendesen. Virrasztott a magányban.

Amikor rátalált, mégsem méltatta köszönésre. Átvette a zacskót, melyben a még meleg lángosok várakoztak, hogy felfalja

valaki. Az asszony türelmesen bontotta ki az ajándékcsoomagot, hagyta, hogy incselkedve bújjanak elő a lepények. Aztán mohón felfalta az első lángost, majd a másodikat is. Szótlán szája tejfölös lett, csámcsogott az ízektől. Arca mosolyra derült, úgy nézett a fiúra, mint akit megbabonáztak. Az ajkai piroslottak, csücsörítve hirdették az elégedettséget. A fejedelmi lakoma azonban mint ha megállt volna a levegőben. Elég volt egy fejbólintás köszönet helyett. Mielőtt elindult volna magába rejtett, hallgatag útjára, mégis hozzálépett és átnyújtotta a lakáskulcsokat. Így közölte vele, hogy befejezte a munkáját. Volt és nincs, most már véglegesen elnyeli őt a hallgatás, amelybe már senki sem tud belépni soha.

Sóvárogva nézett utána, szinte látta, ahogy az asszony magával cipeli az emlékeit. A tisztán ragyogó lakást, a kikeményített, frissen vasalt ingeket, reggeliket, az ebédeket, a vacsorákat. Most csak annyit látott, hogy az egyre távolodó alak felfalja a harmadik lángost is. Tejfölös ajkaira telepednek a szállingózó hópelyhek, elvész a végtelen fehérségben.

Ő meg csak ment előre. Megnyújtotta lépteit, hogy mielőbb hazaérjen. Markában megcsörgött a kulcscsomó. Szőke hajfürtjeit belepte a hó. Érezte, hogy lassan tisztára fest mindent a fehérség.

Patyolattisztán léphet be új életébe.